

KORMOS ISTVÁN

Emlékezés Hadúrunk korára

*Tizenhét számár ordít,
duda szól, síp, csimpolya!
Hármas koporsóba zártan
forog Attila sírjában,
gyilkolódna a Dunában
a királyi palota.
Sándor, József, Benedek,
Pongrác, Szervác, Bonifác,*

*aprószentek, fagyósszentek,
ha udvari bálba mentek,
vizkeresztig tart a tánc.
Tükrök elébe kiáll,
jár sarkantyús csúrdöngölőt
kenderesi kiskirál,
nem szipákol, csak szipál,
dobrokolva dirigál.*

Levegőt Harpagonnak!

*Sánta-csámpa Harpagon
ül a pénzes fazekon:
vértés lovag a lovon,
tutajos a tutajon,
ablakos az ablakon,
abrakos az abrakon,
szappanfőző szappanon;*

„Hány arany a levegő?”

*penészes szakálla nő,
rimának rimánkodik,
cigánynak cigánykodik,
zsebből bolhát húz elő;
csöndít a lélekarang,
szíven üti az a hang,
volt-nincs gróftelekis rang:*

Bakonybél, vasárnap este

*Lány forog nyiszorgó szekéren,
bennük fölrobban három kocma,
szűzmáriáznak, jézusoznak,
kotorásznak lyukas zsebükbén.*

*Borjúzuhintó vörös öklök,
alvadt csillag fröccsen a hóra,*

*sarkuk alatt macska nyivákol,
kidől reccsenve a kerítés.*

*Fekete varjú vitorlázgat,
pap lesz belőle, csuhakáró,
gyors dicsértesséket lehegnek,
aztán tizenhét fele futnak.*